

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐσιώνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω,

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρ' Αὐγούστου καὶ εἰκοστή,
λαλοῦν πατέρες σεβαστοί.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ σαράντα σὺν ἑπτὰ,
ὁ παληὸς χαβάς καὶ πάλι πῶς δὲν ἔχομε λεπτὰ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Ὑπαρξίς κεχηναία,
ξέρεις καθόλου νέα;
Π. — Εἰρῶ πῶς τώρα βρίσκονται κομιτατζήδων τάγμα-
σὲ κίνησι μεγάλη, [τα.
ξέρω πῶς εἰς τὰ πράγματα
ἦλθε Λευτέρης πάλι.

Εἰρῶ πῶς ἐξεχάσαμε
τὴν πρώτην τρικυμίαν,
ξέρω πῶς ἡσυχάσαμε
καὶ ἔχομε νηνεμία.

Ξέρω πῶς ὅλους, Φασουλῆ, τοὺς ἀπειλοῦν οἱ θρόντοι μας
καὶ ἄλλο καινὸν ἐν ἀγορᾷ
ὅτι δὲν ἔχομε παρὰ
νὰ ξύσωμε τὸ δόντι μας.

Φ. — Νέο καὶ αὐτὸ δὲν φαίνεται, μωρὴ ψευτοφυλλάδα,
ἢ γὰρ πενία σύντροφος αἰεὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα.
Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα;

Π. — Εἰρῶ, βρε Φασουλῆ,
πῶς συνεδρίας ἄρχισε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ,
καὶ πῶς δὲν λείπουν ἀπ' αὐτὴν οἱ ξένοι συμπολίται,
ἀγαπητοὶ Νεότουρκοι καὶ φίλ' Ἰσραηλίται.

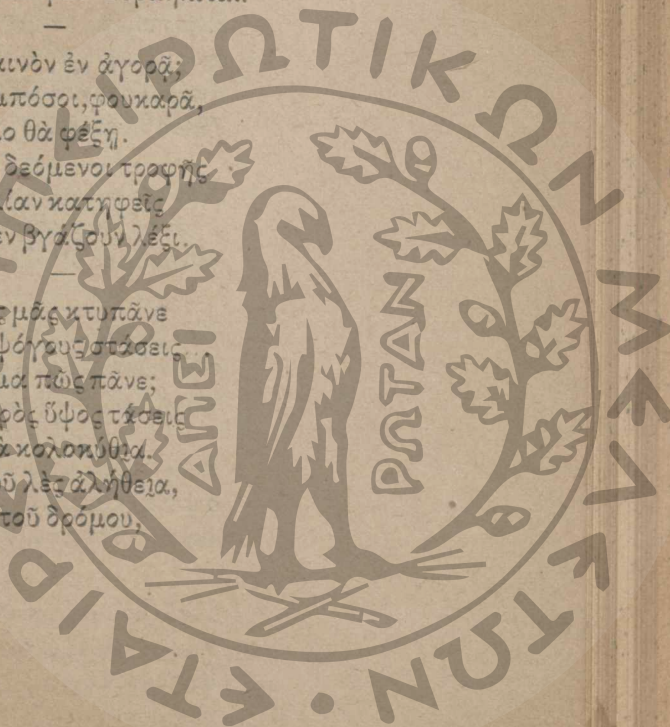
Φ. — Ἄλλο καινὸν ἐν ἀγορᾷ;

Π. — Λένε καμπόσοι, φουκαρά,
πῶς δάνειο θὰ φέξῃ.
Κι' ἄλλοι δεόμενοι τροφῆς
τάκοῦνε λίαν κατηφείς
καὶ μιὰ δὲν βγάδουν λέξι.

Εἰρῶ πῶς μάχτυπάνε
γιὰ τὰς ἀφόγους στάσεις
Τὰ τρόφιμα πῶς πάνε;

Π. — Ἔχουν πρὸς ὕψος τάσεις
καὶ αὐτὰ τὰ κολοκύθια.

Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λείπει ἀλήθεια,
φιλόσοφος τοῦ δρόμου.

- Π.— τρῆς κρέας;
Τὸ δικό μου.
- Φ.— Ἐβρίσκες καθόλου φρούτα;
Π.— Πού νὰ τὰ ἔρω καὶ τοῦτα;
- Ἐστὴν χώραν τῆς εὐκλείας
ἐνέσκηψαν δεινά,
σπίρτα τῆς ἀσφαλείας
δὲν ἔχουν πουθενά.
- Φ.— Αὐτὰ τὰ νέα ξέρω,
μὰ σὺ τί ξέρεις, γέρο;
Τίποτα παρ' αὐτά,
ποῦ μοῦ πες, φαφλατά.
- Π.— Καὶ τί περὶ πολέμου
γνωρίζεις, κουνενέ μου;
Φ.— Ἐστὰ μέτωπ' ἀπραξία
καὶ σ' ὅλους εὐεξία,
κι' ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
ὁ κόσμος πανευδαίμων
βλέπει τὸν Γαλαξία.
- Πῶς Βούλγαροι καὶ Τούρκοι
ἔγενῃκαν μέλι γάλα,
καὶ πῶς ὀρωμοῦνε δοῦρκοι
καὶ τέλματα μεγάλα.
- Ξέρω, ξερὸ κεφάλι,
ὁποῦ παραλαλεῖς,
πῶς ἥλιος ξεπροβάλλει
ἐκ τῆς Ἀνατολῆς.
- Κι' ἔπειτα βασιλεύει ἡ σὴν Δύσιν πρὸς τὸ θράδυ,
κι' ἐπέρχεται κατόπιν
κι' ἐδῶ καὶ ἡ σὴν Εὐρώπην
τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.
- Ξέρω τὴν ἄλλή' μέρα
πῶς με τὴν χαραυγὴν
ἀπάνω ἡ σὴν αἰθέρα
ἥλιος θὰ ξεαναβῇ.
- Χρόνια περνοῦν κι' αἰῶνες,
κι' ἐν τούτοις οἱ κανόνες
τοῦ κόσμου δὲν ἀλλάζουν.
- Καὶ ξέρω, φαμφάρνε,
πῶς λύκοι πάντα τρῶνε
τὰρνάκια, ποῦ βελάζουν.
- Ξέρω πῶς ὁ ντουνιάς,
ὁ φεύτης, ὁ φονιάς,
θὰ σκόπτῃ τὸν μικρό.
- Καὶ ξέρω, ὅρὲ κλαψάρη,
πῶς τὸ μεγάλο ψάρι
θὰ τρώῃ τὸ μικρό.

Πῶς δὲν κυττοῦν κοπέλια
τοὺς δυνατοὺς κατὰματα,
καὶ κἀνοῦν ὅλοι γέλοια
γὰ τῶν μικρῶν τὰ κλάμματα.

Ξέρω πῶς τὰ ξεράδια
τῶν ἰσχυρῶν ἀπλόνουν
ἡ σὴν τσέπη μας τὴν ἄδεια
καὶ τὴν ξεχαρβαλόνουν.

Ξέρω, ὅρὲ κουντομπόλη,
αὐτὰ ποῦ ξέρουν ὅλοι,
κι' ἀναμασσοῦνε πάντες.

Ξέρω πῶς τὰ ριστεια,
τὰ πέρνουν με τὰ ριστεια
καὶ με τὸ καλὲ ἄντες.

B.

- Π.— Δὲν ξέρεις τίποτ' ἄλλο;
Φ.— Ξέρω καὶ πὶδ μεγάλο,
πῶς κρῖσεις φοβεράς
περνοῦμε, στραβοκάνη,
καὶ κἀθε φουκαράς
τὸ κρέας του δαγκάνει.
- Π.— Πρῶτος ἐγὼ σοῦ τῶπα
καὶ σὺ τὸ ξαναλές;
Φ.— Δὲν ξέρεις ἄλλο;
Σώπα.
καὶ πίνουμε χολαῖς.
- Ξέρω πῶς κυνικοὶ
κυττοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
δὲν ἔχουν πλέον ὄρια.
- Καὶ γὰ πολλοὺς θὰ κλαίμε,
καὶ γὰ πολλοὺς θὰ λέμε:
οἱ κτάνισι μούντι γκλόρια.
- Ξέρω πῶς κἀτι κλίκαις
μᾶς κἀνοῦν ὅλο γλύκαις,
καὶ κἀτι καλογέροι
πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.
- Πῶς δαίμων κοσμοκτόνος
τὰ σύμπαντα σαρόνει,
πῶς κι' ὁ γνωστὸς Βαρῶνος
ἔπαυσε νὰ πληρώνῃ.
- Ἀπόφασις σκληρὰ,
ποῦ κλαῖνε γοερά
διάφοροι Βαρῶνοι.

Ξέρω γὰ τὸν Δευτέρη
πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ
σὲ τούτῃ τὴν φουρτοῦνα.

Ποῦ θάλασσαις ἀφρίζουν
κι' ἀγρίως φοβερίζουν
τὴν δόλια μας τὴν σκοῦνα.

Σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
σὲ τέτοια μαῦρα χάλια,
ποῦ φέρνουν ταραχαῖς
ἡ σὴν πὶδ γερὰ κεφάλια.

Σὲ τούτους τοὺς καιρούς,
τοὺς τόσον πονηρούς,
ποῦ βλέπεις, δυστυχῇ,
νὰ πέφτουν σὰν βροχῇ
ἀφάντασταις ὁρίδες,
καὶ στρίβουν τόσαις βίδες.

Τώρα, ποῦ βλέπεις πῶς ἡμπορεῖ καὶ σκελετὸς νὰ μείνῃς
κι' ὁ πόλεμος ὑπόσχεται πρὸς ὅλους εὐπραγίαν,
τώρα, ὅρὲ θάλακα, ποῦ κι' αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς Ἀλκιμῆνης
νὰ καθαρίσῃ δὲν ἡμπορεῖ τὴν κόπρον τὴν Αὐγείαν.

Τώρα σὲ τούτον τὸν καιρό,
ποῦ θέλουν ἄρον ἄρον
κι' ἐμεῖς νὰ ἡμποῦμε ἡ σὴν χορὸ
τῶν λύκων καὶ τῶν γλάρων.

Τώρα, ποῦ χάσκων ἡμπορεῖς,
καὶ νὰ ρεμβάζῃς δὲν ἡμπορεῖς
καὶ νὰ κυττᾷς ἡ σὴν οὐρανὸ
ἡμέριμος, ψωρίτη,
τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινό,
καὶ τὸν Ἀποσπορίτη.

Τώρα, ποῦ στροβιλίζονται μικρὰ μεγάλα πνεύματα
καὶ πέρνουν φόνο τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα τζάκια μας,
κι' ἡ περιώνυμος ὀκτὰς ἄφησε περισσεύματα,
καὶ θησαυροὶ κατρακυλοῦν μεσ' ἀπὸ τὰ μπατζάκια μας.

Ποῦ φόβους ἔχομεν δεινούς,
καὶ γύρω μας γαυγίζει
κάθε παληοζαγάρη.

Τώρα χρειάζεται ἕνας νοῦς,
ποῦ πρέπει νὰ ζυγίξῃ
ἕνα σωστὸ καντάρι.

Γ.

- Π.— Κι' ἐγώ, μωρὲ χαλντούπη,
ποῦ μοῦ γίνεις κουνούπι
μὲ σαχλαμάραις πάλι.

Ἐχω χρηστὴν ἐλπίδα
μέσα ἡ σὴν καταιγίδα
καὶ ἡ σὴν ἀνεμοζάλη.

Πυρὰς ἀναρριπίζω,
περιχαρῆς ἐλπίζω
ἡ σὴν νέο μας Κουδέρνο.

Καὶ σὲ πενίας χρόνους
ἀπὸ τρανοῦς Βαρῶνους
κἀνενα τσὲν δὲν πέρνω.

Πετῶ ἡ σὴν οὐρανοῦς,
βλέπω τοὺς Γερμανοὺς,
βλέπω καὶ τοὺς Συμμάχους.

Κι' ἐκεῖ ἡ σὴν Ἰλισσὸ
μὲ πάθος περισσὸ
ἀκούω τοὺς βατράχους.

Ἐμαθα νὰ νηστεύω,
τὸν ἀσκητὴ νὰ κάνω,
ἡ σὴν Κρητικὸ πιστεύω
καὶ με τὸ παραπάνω.

Εἶναι κινδύνων χρόνοι,
ἀλλ' ὅταν τὸ τιμόνι
τὸ σφίξῃ μες ἡ σὴν χέρι του.

Τότε, τῆς Μούσης μύστη,
ἔχω μεγάλη πίστι
ἡ σὴν νοῦ του καὶ ἡ σὴν ἀστέρι του.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε,
καὶ ὅλα πάλι νὰ θαρρήτε
πῶς θὰ ἔγουνε σὲ καλὸ.

Φασουλῇ, καὶ σὺ γρηγόρει,
βαστ' ἀσπίδα, βαστὰ δόρυ,
καὶ ἔλα μου γιαλὸ γιαλὸ.

Ὁ κόσμος σήμερὰ φρενήρης
μὲ βρονταῖς κουφάινεται,
καὶ ἡ σὴν καλὸς καραδοκῆρης
ἡ σὴν φουρτοῦνα φαίνεται.

Ὁ καθένας κῶδει ράθει
ἡ σὴν δὲν βαστὰ τιμόνι,
μὰ σὰν ἡ σὴν μὲς ἡ σὴν καράδι
τότε βλέπει, κουφαῖ δόνι.

πῶς τὰ πράγματα δὲν εἶναι καθὼς φαίνονται ἡ σὴν ἐμᾶς,
καὶ πῶς δύσκολα ἡ σὴν στόμα πέφτει κάθε λουκουμάς.

Φ.— Αὐτὸν, ποῦ χάσκει καὶ εὐκολὰ τὰ δύσκολα πιστεύει,
ἀμέσως τώρα κλαῖσε τον εἰς τὸ Φρενοκομεῖον,
καὶ κύτταξε πῶς ἡ σὴν πόνος με πόνον ἐποπτεύει
ὁ πλούσιος ὁ Ρέπουλης τὸ πλούσιον Ταμεῖον.

Κι' ἂν ὅταν ἦταν Ὑπουργὸς καὶ πάλιν ὁ Μανώλης
καθόλου δὲν τὸν τρώμαζε χολέρα καὶ πανώλης,
ἀλλ' εἶναι τρομερώτερον πᾶνούκλας καὶ χολέρας
τὸ βλέπειν κορβανᾶν κενὸν σὲ τρομερὰς ἡμέρας.

Π. — Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτε τῆς ἀγορᾶς χαμπάρι;
Φ. — Δὲν ξέρω, ποῦ νὰ ξεραθοῦν ὅσοι μ' αὐτὸν τὸν Ἄρη
μᾶς ἔκαναν νὰ ξέρωμε Ταμείων ἀτροφίαις,
κι' ἀλλάξανε τὴν πίστι μας καὶ τῆς γεωγραφίας.

Δὲν ξέρω, ποῦ νὰ ξεραθοῦν σὰν τὰ ξερὰ τὰ φύλλα
ὅσοι μᾶς ἔφεραν κι' ἐδῶ μεγάλη ξεραῖλα,
καὶ ξέρουν κι' ὅλ' οἱ θέλοντες κοτίνους Ὀλυμπίας
ὅτι θὰ μείνουν κύριοι πάσης ξηροκαμπίας.

Τώρα, Περικλῆ, μεγάλο
αἰνιγμα θὰ σοῦ προβάλλω,
κι' ἂν μ' ἀπορέσης νὰ τὸ λύσης, τοῦτο βέβαια σημαίνει
πῶς βλακέντιος δὲν εἶσαι...
Π. — Πές, το γλῶσσα λυσσασμένη.

Φ. — Χιλιοτρύπητο λαγῆνι
καὶ σταλιά νερὸ δὲν χύνει.

Π. — Τὸ 'κατάλαβα, σαλιάρη.

Φ. — Λοιπὸν τεῖναι;

Π. — Τὸ σφουγγάρι.

Φ. — Μπράβος σου, βρὲ Περικλέτο, τόλυσες εἰς τὸ λεπτό.

Π. — Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια τί ζητεῖς νὰ πῆς μ' αὐτό;

Φ. — Θέλω νὰ σοῦ πῶ, γαῖδουρι,
μὲς σ' τῆς λύπαις τῆς βαρειαῖς
πῶς τῆς πλάσεως ἢ μούρη
θέλει μόνο σφουγγαριάς.

Ἐθνικοφρόνων κόμμα μ' ἓνα ποικίλον χρῶμα.

Κόμμα τῶν Ἐθνικοφρόνων... σχολιάζει κι' ἡ Βουλὴ
τὸ τοιοῦτον γεγονός...

Κόμμα τῶν Ἐθνικοφρόνων, κι' εἶναι τούτου κεφαλὴ
Γούναρης ὁ Πατρινός.

Εἰς αὐτὸ τὸ κόμμα μέσᾳ
θᾶβρης Μπέηδες μὲ φέσα,
θᾶβρης κι' ἄλλους μὲ σαρίκι.

Θᾶβρης ξένους συμπολίτας
κι' Ἑλληνας Ἰσραηλίτας,
ποῦ λαμπρὰ τοὺς στέφει νίκη.

Εἶναι κόμμ' ἀπὸ τὰ φῖνα,
καὶ σ' αὐτὸ θὰ βρῆς ἀντάμα
τὸν Φερὴτ καὶ τὸν Κοφίνα,
τὸν Ὀμῆρ καὶ τὸν Νιχάμα.

Εἰς αὐτὸ κι' ὁ Μουσταφᾶς
μὲ τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
κι' ὁ Χασάν Μεχμέτ Ἀλῆς,
ἐθνικόφρων σεβνταλῆς.

Βλέπεις ν' ἀκτινοβολῇ
ἐθνικόφρων ἓνας κι' ἓνας,
ποῦ πολλῶν ἐξαίρει φρένας.

Κι' ὁ Δημήτρης τοὺς καλεῖ
μὲς σ' τὸν μουσαφῖρ ὄντᾳ,
καὶ πρὸς δρᾶσιν τοὺς κεντᾶ.

Μπουγιουρούμ, Χαφούζ Μεχμέτη, μπουγιουρούμ, Ὁμῆρ,
κι' ἄλλοι βάζουν τουμπεκί [Χακή...]
στοῦ μεγάλου τσιμπουκιῦ τῶν τὸν περίχρυσο λουᾶ,
κι' ἄλλοι λέν: χαῖρ ὀλά.

Σὲ Ντιβάνια ξαπλωμένοι
τρίβουν ξεπαπουτσωμένοι
τὸνα τῶν καὶ τᾶλλο πόδι.

Κι' ἔχουν τὰς δικάς μας σκέψεις,
κι' ἔχουν τὰς δικάς μας βλέψεις,
τὰ δικά μας ιδεώδη.

Ποιὸς ἐπίστευε ποτὲ
πῶς θὰ βγοῦνε μαχηταὶ
τῆς ιδέας μας ἐκείνης
καὶ Νεότουρκοι μὲ λαύρα,
κι' ὅσοι λαχταροῦν μιὰ Χάβρα
μὲς σ' τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης;

Τοὺς κυττάζω σὲ Ντιβάνια νὰ διαβάσουν τὸ Κοράνι,
κι' ὅλοι μαχηταὶ καὶ λάτρεις
μῆς ἰδεολόγου Πάτρης
προσκυνοῦν καὶ μεγαλύνουν τὸ δικό μας τὸ Ντιβάνι.

Κι' ἔχουν μέσα τῶν γιαγκίνι,
κι' ἔχουν μέσα τῶν σεκλέτι,
ὅταν βλέπουν πῶς κι' ἐκεῖνοι
ἔμειναν χωρὶς Ντοβλέτι.

Μιᾶς ιδέας θιασῶται,
μιᾶς ιδέας ὁπαδοὶ
μὲ γιαγκίν Ἑλληνικό.

Καὶ γιὰ τοῦτους πότε πότε
κι' ὁ Δημήτρης τραγουδεῖ
ἀμάνε παθητικό.

Μπέηδες, ἄς τραγουδοῦμε,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε
πότε μέσᾳ σ' τὸ Ντοβλέτι θὰ ξανάχωμε τὴν χάρι
νὰ μᾶς βγάσουν τὸ παπούτσι, νὰ μᾶς τρίβουν τὸ ποδάρι,
καὶ σελάμ ἀλέκημ ὅλοι νὰ μᾶς λένε κι' ἀφερῖμ...
Μπέηδες μου, ποῖν τὸ ξέρει;... Μπέηδες, Ἀλλάχ κερῖμ.

Νέον κόμμα μὲς σ' τὴν μέση,
ποῦ σωτήριον θὰ δρᾶ
μὲ σαρίκι καὶ μὲ φέσι
καὶ μὲ πρόσωπα φαιδρά.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ πρῶην μέσᾳ σ' τὸ Τουρίστμᾶς κάνει
κόμμα νέον ἐθνικόν, ποῦ παντοῦ θ' ἀνωμνηθῇ,
καὶ καθένας πατριώτης γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ βασκάνη
ξεφωνίσει τρεῖς φοραίς τοῦ νὰ μὴ βασκαθῇ.